

KOSTEL SV. KATEŘINY

Založení kostela a ženského kláštera řehole sv. Augustina souvisí se vznikem Nového Města pražského a s vítězstvím Karla IV. u San Felice a Pisy. Kostel byl 28. 11. 1367 vysvěcen pražským arcibiskupem Janem Očkem z Vlašimi za přítomnosti císaře Karla IV. Za husitských bouří byl kostel poškozen, sestry byly znovu do něho uvedeny v r. 1439. R. 1565 zemřela poslední převorka a klášter byl předán do správy malostranských augustiniánů poustevníků u sv. Tomáše. Roku 1718 přistoupili augustiniáni k novostavbě konventu, který byl uskutečněn až v r. 1737 Kiliánem Ignácem Dienzenhoferem. Ze starého kostela zůstala jen věž a část bočních stěn. Vnitřek kostela byl rozšířen bočními okrouhlými kaplemi a kostel byl znovu vysvěcen 26. 9. 1741 a 23. 11. 1741 byla dokončena Václavem Vavřincem Reinerem nástropní freska. Již roku 1784 byl dekretem Josefa II. klášter zrušen, 1787 do areálu byl umístěn institut pro výchovu vojenského dorostu (kadetka), od r. 1826 zde byl ústav pro choromyslné, který se též od r. 1837 stal uživatelem kostela.

Po r. 1950 přešel kostel do správy Muzea hl. města Prahy, které zde zřídilo depozitář. Za zmínku stojí i zvonice postavená jižně od průčelí kostela v r. 1740. Reinerovy fresky by vydaly na samostatnou přednášku, v kostele není jediného místa, které by nemělo malbu, nebo umělý mramor. Na hl. oltáři je obraz Gregora Guglielmiho Glorifikace titulární světice sv. Kateřiny s většinou ze Čtrnácti pomocníků. Mezi sloupy jsou sochy sv. Patrika a sv. Tomáše z Vilanovy. Rámový oltář sv. Viléma Akvitánského po r. 1741, protějškový oltář sv. Kláry de Montefalco od Ignaze Sterna. Oltář sv. Augustina je z r. 1743 (je na něm i sv. Monika). Při obraze jsou sochy sv. Řehoře Velikého a Ambrože, v nástavci sv. Jeroným a další sv. Na protější straně je oltář sv. Mikuláše Tolentinského modlíciho se za duše v očistci – rovněž od Ignaze Sterna, po stranách sv. Barbora a sv. Kateřina. Tabulový oltář sv. Barbory je z r. 1743, v nice chybí socha, protějškový je sv. Josefa (chybí Ježíšek). Nad kazatelnu je socha Immaculaty a sv. Lukáše a Matouše.

Varhany jsou zhotoveny Martinem Janečkem a Janem Storckem v letech 1741-43 a přestavěny firmou Rejna a Černý v r. 1912.

Varhany v letech 2015-2017 restauroval varhanář Dalibor Michek.

Příští koncert VARHANNÍCH NEŠPOR MALTÉZSKÝCH RYTÍŘŮ
v kostele Panny Marie pod řetězem – Praha 1 Malá Strana, Lázeňská 4
se uskuteční v pondělí 17. prosince 2018 v 18 hod.

Vedení Všeobecné fakultní nemocnice v Praze Společnost pro duchovní hudbu a Pravoslavná církev v Českých zemích a na Slovensku

si Vás dovoluují pozvat na

koncert v kostele sv. Kateřiny

(v Kateřinské zahradě u Neurologické a Psychiatrické kliniky VFN a 1. LF UK, Praha 2)

V neděli 22. listopadu 2018 od 16.00 hodin
Koncert se koná u příležitosti svátku patronky tohoto kostela

Účinkuje:

Jan Kalfus – varhany

Jan Verner, Jiří Daňha – trubky

Piccolo choro et Piccola orchestra

Marek Valášek – dirigent

Projekt probíhá za podpory Magistrátu hl. města Prahy a MČ Praha 2.

MĚSTSKÁ ČÁST PRAHA 2

Program:

Antonio Vivaldi: (1678 – 1741)	Koncert C dur <i>pro dvě trubky a varhany, op. 46, č. 1</i>
Wolfgang Amadeus Mozart: (1756 – 1791)	Praeludium
Pavel Josef Vejvanovský: (1640 – 1693)	Sonáta g moll
Michael Praetorius: (1571 – 1621)	Magnificat
Wolfgang Amadeus Mozart: (1756 – 1791)	Ave verum Korunovační mše C dur, KV 317

Kyrie: Andante maestoso ... Più andante
Gloria: Allegretto con spirito
Credo: Allegro molto – Adagio – Tempo I
Sanctus: Andante maestoso – Allegro assai
Benedictus: Allegretto – Allegro assai
Agnus Dei: Andante sostenuto – Allegro con spirito

Jan Kalfus začal studovat hru na varhany u svého otce, poté pokračoval u Jaroslavy Potměšilové a Jiřího Ropka na Pražské konzervatoři a dále u Jana Hory na Hudební fakultě Akademie múzických umění v Praze. V letech 1982-83 studoval u německého varhaníka, dirigenta a pedagoga Viktora Lukase na Musikhochschule v Kolíně nad Rýnem. Na Mezinárodní hudební soutěži Pražského jara vypsané roku 1984 v oboru varhany získal Jan Kalfus titul laureáta. Už předtím byl oceněn diplomem na soutěžích v Linci, Lipsku a v Brně. Samostatně koncertuje od roku 1979 doma i v zahraničí a během své koncertní dráhy vystoupil ve většině evropských států, v Mexiku, USA, Koreji a Japonsku. Jan Kalfus často spolupracuje s významnými soubory a orchestry, např. s Kühnovým dětským sborem, s Bambini di Praga, se souborem Schola Gregoriana Pragensis, s Českou filharmonií, Symfonickým orchestrem hl. m. Prahy FOK a se Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu. Stejně tak je i vyhledávaným partnerem sólistů, např. Romana Janáka

nebo Yvony Škvárové. V roce 1994 založil Jan Kalfus společně s Pavlem Kudeláskem a Pavlem Vernerem Stamicovo trio (housle, violoncello a cembalo), ansámbl, který se věnuje převážně interpretaci děl barokních mistrů. Od roku 1988 je Jan Kalfus pedagogem na varhanním oddělení Pražské konzervatoře. Ve svém repertoáru má díla od baroka až po soudobou hudbu, zvláště pak díla českých skladatelů.

Marek Valášek, vystudoval dirigování na hudební fakultě pražské AMU, na Pedagogické fakultě UK absolvoval obory hudební výchova – sbormistrovství a na Týnské škole v Praze obor regenschori. Ještě za studií se podílel na nastudování opery Hry o Marii Bohuslava Martinů, jejíž reprízu dirigoval i v Národním divadle v Praze. V sezónách 2002–2006

zastával místo sbormistra ve Státní operě Praha, od podzimu 2015 se na sbormistrovskou pozici ve Státní operě opět vrátil. Na festivalu Mladé pódium v roce 2002 získal za koncert s Pražskou komorní filharmonií 1. cenu v dirigentské soutěži. V rámci Pražského jara 2005 v české premiéře provedl celovečerní oratorium Ecce Homo Jana Hanuše, v listopadu 2005 pak se Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu natočil Hanušovu I. symfonii. Marek Valášek se zaměřuje na provozování vokálně-instrumentálních děl. V roce 1996 založil a dodnes vede soubor Piccolo coro a Piccola orchestra, se kterým pravidelně vystupuje v Čechách i v zahraničí. Marek Valášek je hlavním varhaníkem řádu kapucínů v Praze na Hradčanech, pedagogem Pražské konzervatoře (oddělení odborné teorie) a zároveň sbormistrem všech konzervatorních sborů. Na katedře hudební výchovy PedF UK vyučuje od roku 2002, od roku 2011 je vedoucím oddělení sbormistrovství.

Název Korunovační mše W. A. Mozarta se poprvé objevil až v roce 1873. Skladba byla pravděpodobně zkomponována pro velikonoční bohoslužbu v salcburské katedrále v roce 1779, Autor ji datoval 23. března 1779. Záhy po Mozartově smrti se mše KV 317 zařadila mezi nejvýznamnější skladby pro bohoslužbu při korunovacích císařů a králů i při běžných bohoslužbách. Poprvé v rámci skutečné císařské ceremonie zazněla při korunovaci císaře Františka II. Nové označení „Korunovační“ původně vzniklo pravděpodobně jako „pracovní“ název mezi hudebníky Vídeňské dvorní kapely (Wiener Hofmusikkapelle), ale brzy se rozšířil obecně.